Šejk ero romance

LUXUSNÍ KLEC

ČÍM ZAPLATÍŠ? SVOBODOU NEBO SRDCEM?

Mon CouCou

LUXUSNÍ KLEC

MON COUCOU

PRODAT SVÉ PANENSTVÍ?
TEN NÁPAD MĚ ZAUJAL UŽ VE CHVÍLI, KDY JSEM ČETLA O AMERIČANCE, KTERÁ TO UDĚLALA. ZÍSKALA SVOBODU, PENÍZE I JISTOTU. TAK PROČ BYCH NEMOHLA I JÁ? CHUDÁ HOLKA PŘECE NEMÁ CO ZTRATIT.JENŽE NABÍDKA, KTERÁ MI PŘISTÁLA V EMAILU, NEBYLA OBYČEJNÁ. ZALÍBILA JSEM SE BOHATÉMU ŠEJKOVI – A ON JE ZVYKLÝ DOSTAT VŠECHNO, CO CHCE.
NEOMEZENÝ LUXUS, OPULENTNÍ SVĚT ORIENTU A PŘEPYCH, JAKÝ SI NEUMÍM ANI PŘEDSTAVIT…
STAČÍ JEN TROCHA LÁSKY. NEBO SPÍŠ POSLUŠNOSTI?

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci, 1. vydání a 141.eknihu v edici Solis
Autor © Mon Coucou
Korektura: Eva Slavíková
Redakce: Lucie Zubalíková, Markéta Hrubá, Irena Nová
Sazba: Pavla Bílá a Kristýna Tichá
Speciální poděkování: Evinečky
Obálka: JPolc_Design
Obrázky vygenerovány v Gemini, Perplexity
a s playlistem pomohl Spofity
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88525-01-1 (epub)
978-80-88525-00-4 PDF

Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma popisu míst nebo skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná. Příběh je jen pohádka pro velké holky, rozhodně nedoporučujeme jednat stejně, ani k podobným činům nenavádíme.

Playlist

Je rozdělen na šest částí a u každé písně máte i důvod, proč právě tohle. Najdete jej zde:

I. Pozlátko a první kroky v Dubaji

1. Tamally Maak – Amr Diab: *Startovní bod. Orientální atmosféra, která Darju vítá v jejím novém světě.*
2. Habibi Love (I Need Your Love) – Shaggy & spol.: *Energie města, luxusní kluby a pocit, že život je jedna velká párty.*
3. Ya Tabtab Wa Dallaa – Nancy Ajram: *Hravost a lehkovážnost. Darja si užívá roli opečovávané krásky.*
4. Tacones Rojos – Sebastian Yatra & John Legend: *Moderní romance. Jiskření mezi ní a Karimem v kulisách mrakodrapů.*
5. Wildest Dreams – Taylor Swift: *Ten snový, až nereálný pocit z celého toho přepychu, který ji obklopuje.*
6. Goumi – Myriam Fares: *Sebevědomý rytmus Arabského poloostrova. Darja začíná v tomto světě zářit.*

II. Magnetismus a pohlcující vášeň

1. Earned It – The Weeknd: *Temná smyslnost. Uvědomění si, že za tento luxus se platí i jinou měnou než penězi.*

2. Pillowtalk – ZAYN: *Intimita, která je intenzivní, ale zároveň se stává jejím vězením.*
3. Desert Rose – Sting: *Osudová přitažlivost pouště a muže, který ji ovládá.*
4. Shahmaran – Sevdaliza: *Píseň o moci a mýtech. Karimova nadvláda začíná být cítit v každém tónu.*
5. Enta Tani – Haifa Wehbe: *Neustálé vábení a magnetismus vztahu, ze kterého není úniku.*

III. Stíny v paláci a vnitřní neklid

1. Money Power Glory – Lana Del Rey: *Přesný popis světa, ve kterém se ocitla. Touha po moci vykoupená svobodou.*
2. Waiting Game – BANKS: Napětí. *Darja už neprožívá jen sen, začíná hrát strategickou hru.*
3. Abode – Azam Ali: *Temnější, mystický nádech, který zrcadlí její vnitřní osamělost v paláci.*
4. Breathe – The Prodigy: *Adrenalin a úzkost. Moment, kdy se „luxusní klec“ začíná nepříjemně svírat.*
5. Look After You – Aron Wright: *Křehkost a strach o vlastní duši v prostředí, které ji chce pohltit.*
6. Twenty Eight – The Weeknd: *Pocit, že se stala jen součástí inventáře, a hořkost z toho plynoucí.*

IV. Český vzdor a hledání identity

1. A Pak – Tomáš Klus & Tamara Klusová: *Připomínka domova a jemnosti, která v Dubaji tak citelně chybí.*
2. Plamen – Kateřina Marie Tichá: *Klíč k jejímu nitru. Vnitřní oheň a vášeň, která ji sice pálí, ale drží při životě.*
3. Fasateen – Mashrou' Leila: *Melancholie a uvědomění si bariér mezi její a Karimovou kulturou.*
4. Runaway – AURORA: *Touha utéct, zmizet a najít znovu samu sebe daleko od zlatých mříží.*

V. Změna pravidel a síla

1. You Should See Me In A Crown – Billie Eilish: *Změna paradigmatu. Darja už není obětí, začíná si budovat vlastní moc.*
2. Iron – Woodkid: *Osudovost a příprava na finální střet. Konec nevinnosti.*
3. Innerbloom – RÜFÜS DU SOL: *Hluboká introspekce a znovuzrození osobnosti.*
4. The Greatest – Sia: *Odhodlání nevzdat se a bojovat o svou nezávislost až do konce.*

VI. Rozuzlení a dozvuky

1. Firestarter – The Prodigy: *Destrukce starých pořádků. Exploze emocí, která vše mění.*
2. Broken Angel – Arash & Helena: *Symbolika zraněné krásy, která hledá cestu k vykoupení.*
3. Mystical Magical – Benson Boone: *Pocit osudovosti a zázraku, že to všechno přežila.*
4. Sharm El Sheikh – DJ Pantelis: (Repríza) *Hořkosladká vzpomínka na místo, které JI změnilo.*
5. Angélique Marquise des Anges – Michel Magne: *Filmový epilog. Osudovost, která podtrhuje celý příběh „Klece“.*

Pro velký holky, který občas potřebujou uniknout i do pohádky.

Největší klec je ta, kterou považujeme za normální…

Prolog
Rozkoš bez lásky

Karim

Ležel jsem na zádech v saténovém povlečení, které vonělo po drahém parfému. Vnímal jsem jen přeslazenou vůni ženy, která ležela vedle mě. Jak se jmenovala? Beatrice? Nebo snad Fatima? Prostě jedna z těch, které se objevují na večírcích v mém stínu… Přitahované světlem mého jména. Ano, byla krásná. Ty její dlouhé černé vlasy, které se jí po sexu rozcuchaly na zádech, tělo vymodelované hodinami v salonu a oči, co slibovaly všechno, přímo volaly po hříchu. A tak jsem si je vzal. Proč ne? Jsem Karim Al-Saïd, muž, který si může dovolit cokoli.

„Jsi úžasný," zašeptala, natáhla se ke mně a prsty mi dráždivě přejela po hrudi. Její hlas zněl příjemně, ale působil jako naučená fráze z nějakého laciného filmu. Cítil jsem, že se mi z ní nepříjemně svírá žaludek.

Úžasný? Byl jsem spíš mechanický. Vstoupil jsem do ní bez lásky a pohyboval se strojově. Rychle a tvrdě, dokud nevybuchla v možná i předstíraném orgasmu. Já sám jsem se udělal, ale bylo to prázdné. Žádný oheň, vášeň ani hloubka. Jen tělo na těle… kůže na kůži… ale duše? Ta zůstala někde mimo. Prázdnota se ve mně jen prohlubovala.

Odtáhl jsem se tak, abych se jí víc nedotýkal.

„Musím brzy vstávat," zamumlal jsem. Lhal jsem, měl jsem celou noc volnou, ale chtěl jsem být sám. Nebyla ošklivá ani nudná. Naopak, působila až moc dokonale v tom, co dělala. Nabídla se mi na večírku v jednom z mých hotelů, kde se scházeli investoři i celebrity. Přišla v přiléhavých šatech, které křičely: *„Vezmi si mě."* A já to udělal. Proč? Protože tohle je prostě snadné. Ženy mi vždycky lezly do postele samy. Hledaly kousek mého světa – peníze, moc i luxus přitahovaly snad každou… Myslely si,

že když mi dají své tělo, dostanou kousek mé duše. *Jenže duše není na rozdávání.*

Vzpomínal jsem na ten zážitek až moc detailně – snad jen proto, že jsem se chtěl trestat. Přišli jsme do apartmánu a ona se svlékla s patřičným dramatem, téměř zkopírovaným z erotického filmu.

„Chci tě," zašeptala a klekla si přede mnou. Chytil jsem ji za vlasy, přitáhl ji k sobě a nechal ji dělat to, co uměla nejlépe. Její rty byly teplé, jazyk měla zkušený, ale cítil jsem jen fyzickou reakci a typickou potřebu muže. Tvrdnutí a touhu po uvolnění, ale žádnou emoci. Když jsem ji položil na postel, roztáhla nohy možná až příliš ochotně. Odebrala mi možnost dobývání, a tím svoji hru předem prohrála.

Vstoupil jsem do ní prudce a ona přehnaně, až příliš hlasitě zasténala. Pohyboval jsem se v ní, cítil její stahy, ale moje mysl byla jinde. Myslel jsem na jednání s investory, na ropu, na to, jak je všechno tak strašně předvídatelné.

Když to skončilo, ležela vedle mě, spokojená se svým výkonem.

„Můžu zůstat celou noc?" zeptala se a přitiskla se blíž. Její prsa se otřela o moji paži, ale necítil jsem nic. Jen prázdnotu.

„Ne," odpověděl jsem chladně.

Vstala, uraženě se oblékla a odešla s koketním povzdechem. Snad šlo o poslední záchvěv záchrany celé té frašky, ale když se dveře zavřely, zůstal jsem sám.

Seděl jsem na kraji postele, nahý, a díval se do tmy za oknem. Dubaj uměle svítila. Ohňostroje osvětlovaly mrakodrapy i nekonečný luxus. Měl jsem všechno. Peníze, které by stačily na sto životů, ženy, které by mi daly cokoli, a moc, před kterou se lidé ukláněli. Ale co z toho? Každý vztah byl povrchní a každá noc prázdná. Ženy ve mně viděly šejka, investora a muže s mocí – jen ne mě.

Toužily po mém podpisu na kontraktech, chtěly mého ptáka v sobě, můj kredit na nákupy, a ze všeho nejvíc mé příjmení v dokladech. Ale nikdo nehledal to, co se skrývalo pod povrchem.

Ještě před malou chvílí jsem jedním strohým pokynem rozhodl o osudu nového hotelového komplexu v Maroku. Miliardová investice

a stovky lidských životů visících jen na mém rozhodnutí. Odložil jsem telefon a vydal jsem se za přáteli.

Připojil jsem se k Omarovi, který si spokojeně kouřil vodní dýmku. On jediný mě znal nejlépe, a když jsem viděl, jaká vášeň je mezi ním a jeho Emou, záviděl jsem jim. Viděl jsem u nich něco, co v mém světě neexistovalo – upřímný pohled bez postranních úmyslů.

„Nienawidzę cię," zasyčela na něj polsky, když ji chytil za zápěstí a pokusil se ji stáhnout k sobě. Nerozuměl jsem té větě, ale bylo v ní tolik lásky, kolik jsem nikdy nepocítil.

„V mé náruči křičíš vášnivěji," vysmál se jí a stejně si ji k sobě přitáhl.

V ten moment přišlo syrové a bolestivé uvědomění. *Mé impérium mi v tomhle směru nepomáhá, spíš naopak.*

Tenhle život mi nestačí. Nechci ženy, které se nabízejí samy, vyznávají mi plané řeči a jsou ochotny ztratit všechno. Chci někoho, kdo mě donutí cítit. Někoho nevinného, nezkroceného, kdo nebude vědět, kdo jsem, a přesto mě uvidí. Někoho, kdo mi nepoleze do postele z touhy po luxusu, ale z touhy po mně.

„Karime, drahoušku…" přišla za mnou topmodelka, jejíž jméno jsem si nepamatoval. „Chceš ukázat sedmý div světa?" zašeptala mi do ucha a ani mě nenechala posedět s přáteli.

„Děje se něco?" zeptal se Omar.

Já jen nepatrně zakroutil hlavou a od společnosti se odpojil.

Vyšel jsem na balkon. Vzduch byl horký, plný orientální vůně i nadějného očekávání. Podíval jsem se na oblohu, padala hvězda a světla Dubaje ji skoro pohltila. Já ji viděl; a věděl jsem přesně, co si mám přát.

Zašeptal jsem si pro sebe slib: „Najdu ji. Tu, která mě probudí."

Netušil jsem, jestli ten okamžik nastane nebo odkud ta žena bude. Z mého, nebo z jiného světa? Na tom mi nezáleželo. Přál jsem si obyčejnou, statečnou, a hlavně normální partnerku.

Končím s povrchností. Chci opravdovou klec. Tu, kterou si postavím sám, z lásky a touhy.

„Padají hvězdy, měl byste si něco přát," vyslovila za mnou kráska černější než noc.

Otočil jsem se k ní a poprvé po dlouhé době se usmál. Snad pro ten slib, který jsem si dal. Tehdy jsem ještě netušil, že přání už vyrazilo směrem ke mně.

„Kdo ví, třeba jsi mé přání právě ty…“ odpověděl jsem tajemně.

Hledám někoho, koho neoslňuje můj podpis na šeku, ale kdo ve mně probudí ty nejhlubší city.

Kapitola 1
Jediná šance

Darja

Vždycky jsem si myslela, že největší výhoda pěstounské péče je, že tě alespoň někdo krmí, ale jakmile začneš chápat svět, zjistíš, že v pubertě už tě nikdo neadoptuje, ani kdyby tě přinesli v dárkové krabici s mašlí. Takže jsem se smířila s jistou noclehárnou i tím, že jsem prostě jen zlaté prasátko k důchodu.

Jsem nevděčná? Moji pěstouni byli milí, to se musí nechat. Jenomže měli víc vrásek než trpělivosti a jejich představa o moderní výchově končila někde mezi omalovánkami a zákazem televize po deváté. Říkali, že jsem hodná holka, to se prý cení. Jenže v dnešním světě se hodnota hodné holky rovná asi tak ceně plastové lžičky. Praktická, ale nikdo po ní netouží. A sledovat, jak si věčně mění garderobu, utrácí za nesmysly, zatímco mně muselo stačit obnošené, několik let staré oblečení nafasované ze skladu pěstounů nebo stejné jídlo celý týden, ke zlepšení nálady nepomohlo.

Samozřejmě, že nálepka *ta od pěstounů* se mi vypálila na čelo. Lidi si na mě ukazovali prstem a spolužáci občas prohodili nejapné poznámky o tom, že jsem nechtěná. Nepoznat vlastní krev není nic příjemného, ale copak jsem měla na výběr? Kvůli tomu jsem se uzavírala do sebe, prostě jsem nikam nezapadla. Samozřejmě občas přicházela pracovnice ze sociálky, dala jsem jí přezdívku *Zubatá* – jak z toho filmu Kolja. Šla víc na ruku pěstounům než mně, tak co jsem mohla dělat? Jediný cíl byl přežít.

Chodila jsem na učňák, na obor prodavačky. Všichni mi říkali, že se to hodí, protože „obchod se neztratí“. Možná ne, ale já se v něm ztrácela pravidelně. Představa, že budu celý život stát za pultem a usmívat se na lidi, mě děsila víc než jakýkoli horor. Jenže kam jinam? Na žádné dědictví jsem se těšit nemohla, rodiče jsem neznala a stát na mě dávno

zapomněl. *Samozřejmě až na zaseknutý právní systém – jediná příbuzná, co si mě drží v ‚záloze‘.*

Přes den jsem přežívala, večer jsem si četla nebo surfovala po netu a předstírala, že jsem někdo jiný. Ještě že tihle moderní důchodci zařídili internet…

Měla jsem pár profilů; jeden seriózní, jeden ironický a jeden, který bych nikdy nepřiznala ani pod hrozbou smrti. Tam jsem si hrála na dospělou ženu, která ví, co chce. Paradox, když si uvědomíš, že moje největší zkušenost s klukem skončila trapným „To je všechno?“ a mým předstíráním, že jsem spokojená. Tohle ale nechci rozebírat. Letmá pusa se prostě v erotické knize nenosí a ten blbeček by nebavil ani jednu knihomolku.

Takže kde to začalo? Jednoho večera jsem narazila na článek o Američance, která prodala své panenství za neuvěřitelných milion tři statisíc dolarů.

Nejdřív jsem se smála. Pak jsem ale přestala. Ne proto, že by to byla blbost, ale protože jsem si uvědomila, že ten nápad mi zní až nebezpečně logicky.

Ta holka získala svobodu, peníze i budoucnost. A já? Já měla postel se starou matrací, prasklinu na stropě, učňák, který mě nebavil, a panenství, které mi bylo k ničemu.

Možná to znělo šíleně, ale v ten moment jsem poprvé po dlouhé době cítila něco, co mi připomínalo naději, a v hlavě mi bzučelo jediné: Co kdyby…?

Odsoudí mě veřejnost? Zcela jistě, ale po takové transakci bych se do Čech stejně nevrátila, naopak bych začala někde znovu. *Anglicky umím, tak pak zkusím najít své štěstí třeba v Americe.*

Kapitola 2
Nabídka

Darja

Další den jsem ve škole seděla v zadní lavici a místo poslouchání výuky o zásadách správného vystavování zboží jsem googlila klíčová slova, která by mě před týdnem nenapadlo napsat: ***SELL VIRGINITY*, *MILLION BUYER*, *HOW TO DO IT SAFELY****

Nemyslím si, že by to někdy mohlo být „bezpečné“, ale člověk se chytá i tenčích stébel, když se topí.

Američanku, o které psali, jsem našla hned. Blondýnka, dvacet jedna let, prodala své panenství přes aukční web. Získala 1,3 milionu dolarů a pak si pořídila byt, studia a nový život. Všude se na ni valila vlna kritiky. Já v tom ale viděla něco jiného. Ona prostě pochopila, že když svět obchoduje se vším, proč ne se sny mužů, kteří platí za nedotčenost?

V tu chvíli se ve mně něco zlomilo. Nešlo o hnus, ale fascinovalo mě to. Byla odvážná – a já chtěla být taky.

Web vypadal směšně jednoduše. Na první pohled něco mezi seznamkou a luxusním katalogem:

„Vložte svůj profil.“

„Zadejte věk.“

„Popište sebe i podmínky transakce.“

Transakce? Tohle slovo mě píchlo v hrudi, ale zároveň mi dalo pocit, že to mám pod kontrolou. Někdo obchoduje s akciemi. Já se svým tělem.

Stejně moje tělo tento stát celý život vlastnil, tak proč ho jednou nezneužít pro sebe?

Cítila jsem se být obětí systému, který nešel změnit. V České republice totiž stačí jeden debilní pohled nebo esemeska od příbuzných, třeba s textem: ***„Čau!“***

Všechno tím pro nezletilé končí. Veškerá naděje nebo sny, že nějaké ženě s hlubokou vráskou mezi obočím řeknu: ***„Mami.“***

Že je to absurdní? Je, ale na druhou stranu ze mě pěstounka měla jisté prachy každý měsíc, plus samozřejmě něco na jídlo. No dobře, z vody se nenasytí nikdo, ale já zas tak velkou spotřebu nikdy neměla.

U zrcadla jsem si vyhrnula triko a chvíli zírala na svoje tělo. Nebyla jsem modelka. Měla jsem pár modřin z brigády a malou jizvu na břiše od kočky, která se rozhodla, že jí z nějakého důvodu vadím. Ale byla jsem… normální. Možná i hezká, když se člověk podíval pod správným úhlem světla. Štíhlá postava, dlouhé světle hnědé vlasy, velké oči a husté obočí.

Vzala jsem telefon a udělala pár fotek. Nejdřív bez obličeje, ale nic vulgárního. Jen chytře nastíněná silueta. Zadek jsem si nechala zakrytý dekou, a odhalená kůže tak vypadala skoro něžně. Pak jednu fotku na pas, kterou bych si vyfotila ráda, kdyby to jen šlo. Na občance jsem vypadala jako masový vrah. Tahle působila… řekněme, že: *Tohle není jen holka od krav.*

Když jsem to nahrála, srdce mi bušilo tak, až jsem se bála, že mě uslyší i sousedi.

Kliknout na tlačítko ***odeslat*** mi trvalo celou minutu. V hlavě mi běželo všechno, co by se mohlo stát. Že mě najdou, unesou nebo že se tomu někdo vysměje.

Pak jsem si řekla nahlas: „Darjo, tys přežila skoro celý život s důchodci, co ti schovávali mobil do kredence. Na ten život v děcáku si skoro nepamatuješ. Takže jednu noc přežiješ taky.“

A klikla jsem.

Zprávy se začaly sypat dřív, než jsem si stihla uvařit čaj.

Někdo psal, že mi zaplatí „v naturáliích“.

Jiný poslal fotku svého auta a dodal: „Ty a moje Tesla, to by šlo dohromady.“

Další mě chtěl adoptovat, což byla trošku ironie osudu.

Dva se se mnou chtěli rovnou oženit.

Z některých bych si mohla udělat výstavku do klubovny: ***„Top deset zdegenerovaných nápadníků z internetu?“*** Nebo spíš muzeum jednookých přišerek do domu hrůzy s názvem: ***„Na velikosti nezáleží“.***

Smála jsem se tomu do momentu, kdy přišla další den *ta* zpráva.

Nebyla ani přehnaně dlouhá, ani vulgární, jen jednoduchá a až nebezpečně seriózní.

ZAUJALA JSI MĚ. NECHCI JEN TVÉ PANENSTVÍ. CHCI TĚ CELOU. HLEDÁM DÍVKU, KTERÁ OSLNÍ CELOU DUBAJ. NABÍZÍM ZAJIŠTĚNÍ, OCHRANU A ŽIVOT, JAKÝ SIS NIKDY ANI NEPŘEDSTAVOVALA. POKUD SOUHLASÍŠ, OZVE SE TI MŮJ ZÁSTUPCE. NEBOJ SE, NECHCI TĚ ZLOMIT. CHCI TĚ PROSTĚ MÍT.

KARIM AL-SAÏD, 33 LET

Pod textem se nacházela fotografie.

Muž v bílém, s tmavýma očima a pohledem, ze kterého mě zamrazilo až do konečků prstů. Vypadal, jako by byl z jiného světa, ale přitom z toho, kam bych chtěla patřit. *Líbí se mi a je jen o patnáct let starší, umím si s ním první noc představit… Jsem v háji.*

Seděla jsem dlouho a koukala na ten obrázek. Nad klávesnicí se mi třásly prsty. Byl to moment, kdy se život rozdělil na dvě části. *Před a po.*

A já, hloupá Darja z učňáku, jsem poprvé v životě měla pocit, že někdo píše právě mně.

*prodat panenství, milionářský kupec, jak to udělat bezpečně.

Kapitola 3
Zástupce

Darja

Ráno jsem se probudila dřív, než zazvonil budík. Hlava mi třeštila, žaludek protestoval a v krku jsem cítila ten zvláštní, hořce suchý pocit, který člověk míval po blbém snu. Jenže tohle nebyl sen. Opravdu jsem tento týden vložila svůj profil na web, kde se prodávalo panenství, a skutečně jsem dostala zprávu od muže, který vypadal, že měl víc peněz než všichni moji učitelé dohromady.

Mobil ještě ležel na nočním stolku, když se najednou rozsvítil.

Nová zpráva.

Odesílatel: **Zástupce pana Karima Al-Saïda**.

Na moment jsem ztuhla. V duchu jsem se připravila na dalšího šílence, který mi nabídne auto výměnou za ***„setkání“***, nebo na jiný podraz.

Ale otevřený e-mail vypadal úplně jinak. Žádní smajlíci, žádné divné přezdívky, jen čistý formální text, který působil až znepokojivě seriózně.

Vše stálo v angličtině:

Vážená slečno Darjo,

jmenuji se Omar Farída zastupuji pana Karima Al-Saïda. Váš profil zaujal mého klienta natolik, že by s vámi rád navázal kontakt za velmi specifických a důstojných podmínek.

Pokud budete souhlasit, náš tým zajistí vše potřebné. Ubytování, cestu i osobní asistenci. Odměna bude více než štědrá. Žádný nátlak, žádný závazek. Nehledáme transakci, hledáme slušné spojení, které musí být odsouhlaseno smlouvou.

S úctou, Omar Farída

Seděla jsem na posteli a četla to pořád dokola. Bylo to tak absurdní, že jsem se musela smát. Kdo vůbec používá výraz *důstojné podmínky*, když jde o koupi panenství? A *spojení*? To znělo jak reklama na duchovní kurz, ale mezi řádky bylo něco, co mě nutilo číst dál. Klid, jistota, moc. A taky fakt, že zněl jako někdo, kdo nikdy neslyšel slovo *ne*.

Rozklepanými prsty jsem napsala do vyhledávače jméno *Karim Al-Saïd*.

Vyskočilo na mě moře článků o velmi bohatém arabském šejkovi. Byl filantrop, investor, majitel několika hotelů a ropných společností. Všude samozřejmě naskočily i fotky, kde se nacházel ten samý muž – vysoký, s tmavým a hlubokým pohledem a až neskutečně klidným výrazem. Působil, že by mohl lusknutím prstů koupit celé město, teď ale oslovil mě.

V tu chvíli se ve mně něco pohnulo. Nešlo o pýchu ani o strach, spíš to byla směs obojího. Celý život jsem se cítila neviditelná, a teď si mě poprvé někdo všiml.

Odpověděla jsem krátce a raději formálně, abych nevypadala příliš zoufale.

VÁŽENÝ PANE FARÍDE,
DĚKUJI ZA ZPRÁVU. RÁDA SI VYSLECHNU VÍC O NABÍDCE PANA KARIMA AL-SAÏDA. S POZDRAVEM, DARJA NOVÁKOVÁ

Než jsem si stihla vyčistit zuby, přišla mi další odpověď. Tak rychle, až jsem si byla skoro jistá, že ji měl připravenou dopředu.

SLEČNO DARJO,
PAN KARIM SI VÁŽÍ ODVAHY I UPŘÍMNOSTI, A OBOJÍ U VÁS VIDÍ. NABÍZÍ VÁM POBYT V SOUKROMÉ REZIDENCI V DUBAJI PO DOBU ŠESTI MĚSÍCŮ, BEZ JAKÉKOLI POVINNOSTI VŮČI NĚMU, DOKUD SE SAMA NEBUDETE CÍTIT PŘIPRAVENÁ NA PLNĚNÍ SMLOUVY, KTERÁ VÁM BUDE PŘEDSTAVENA PO PŘÍLETU. DOSTANETE OSOBNÍ PLATEBNÍ KARTU S NEOMEZENÝM LIMITEM, UČITELKU JAZYKA I KULTURY A NAPROSTOU SVOBODU POHYBU V RÁMCI NAŠÍ ZEMĚ. NA OPLÁTKU ŽÁDÁME POUZE DISKRÉTNOST A LOAJALITU. NIC VÍC, NIC MÍŇ. PŘIJÍMÁTE TYTO PODMÍNKY?
S ÚCTOU, OMAR FARÍD

Zírala jsem na obrazovku a měla pocit, že se mi mozek zavařil už i z té osobnější odpovědi. Neomezený limit a apartmá v Dubaji? Učitelka, svoboda a žádné povinnosti…

To přece nemohlo být reálné. Jenže všechno působilo až podezřele… profesionálně. Žádné překlepy, žádné sprosté návrhy, žádné ***„pošli fotku navíc“***. Bylo to důvěryhodné, a kvůli tomu na mě tato část působila nejnebezpečněji.

Přešla jsem k oknu. Venku sněžilo, přesto paní Horáková, pěstounka, zrovna v pantoflích věšela prádlo a mluvila na kocoura.

Oslovovat ji nějak lidsky jsem nikdy nedokázala…

Ten kontrast se mi najednou zdál až neskutečně směšný. Tady mrazem popraskané zdi, v Dubaji prý soukromý apartmán. Tady tři stovky kapesného měsíčně a vydřené peníze z brigád, tam neomezený limit. Tady život, který nikam nevedl, tam svět, o kterém jsem si myslela, že existuje jen v reklamách na parfémy.

V tomhle okamžiku jsem se přestala smát a rovnou napsala:

ANO. PŘIJÍMÁM.

Pak jsem si mobil položila na peřinu a dlouho jen zírala do stropu. Nevěděla jsem, jestli jsem právě podepsala vstupenku do ráje, nebo jízdenku do pekla, ale věděla jsem jistě jedno: Po letech čekání jsem konečně udělala něco, co mělo změnit úplně všechno.

Počkat, já nemám ani pas!

Okamžitě jsem si našla potřebné informace k jeho vyřízení. Za příplatek bylo možné zajistit vyřízení dokladů do pěti dnů. *Značka ideál.*

Kapitola 4
Let

Darja

Dny do mých osmnáctin se táhly jako žvýkačka nalepená na podrážce. Každé ráno jsem počítala, kolikrát se ještě musím probudit v tomhle domě, kde všechno páchne naftalínem a nevyřčeným pohrdáním.

Pěstounka mě poslední týden sledovala pohledem, kterým by se daly zabíjet mouchy. Všimla si, že jsem přestala chodit na praxi, že si něco píšu do notýsku, i že se usmívám, když mi pípne mobil. Samozřejmě nechyběly ani hádky, což jsem v její situaci chápala. *Pokud skončím školu, přijde kvůli mé plnoletosti o příspěvky.*

Naštěstí jsem jí namluvila, že jsem si našla kluka. Kéž by to bylo tak jednoduché, ale za ten klid mi tahle lež stála.

„Darjo," ozvalo se ode dveří, „máš teď školu?"

„Ne, máme volno," zalhala jsem.

„Zase? To máte pořád volno? Kdybys radši dělala něco užitečného."

„Já dělám, paní Horáková," odsekla jsem.

„A co, prosím tě?"

„Plánuju si budoucnost."

Na okamžik se zarazila.

„Budoucnost?" zopakovala sarkasticky. „Ty? Měla bys studovat, dokud to jde. Ale ty ne, ty jsi prostě nevděčná zmije," zaječela a hodila na stůl kabelku, které křičelo luxusem.

„O tom už naštěstí nerozhodujete…" odplivla jsem si nahlas, což jí hned došlo.

„Ty svině! Měla bys nám líbat nohy. My jsme si tě s manželem vzali, když tě nikdo nechtěl, a ty se nám takhle odměníš? V ústavu bys shnila."

„Já jsem o to neprosila," vyklouzlo mi, když se rozhovor opět začal stáčet k hádce, ale byla to prostě drsná realita.

Nikdy jsem nežádala, aby mě někdo zachraňoval. Jenže to se v tomhle domě nesmělo říkat nahlas.

Pěstounka zbledla a sevřela si hrudník, jako by jí ta věta fyzicky ublížila.

„Ty… ty přijdeš o všechno a my o peníze, jestli přestaneš studovat! Víš to vůbec?"

„Vím," řekla jsem klidně. „Už toho mám dost, odcházím. Už můžu, bude mi osmnáct."

Její oči se rozšířily.

„A kam jako půjdeš? Do bordelu?"

„Možná," odpověděla jsem s úsměvem. „Lepší je skončit v bordelu s výhledem na moře než tady, v kuchyni u hromady špinavého nádobí."

Odešla jsem do pokoje dřív, než stihla zvednout ruku.

Třásla jsem se, ale ne strachem, spíš úlevou. Po letech mlčení jsem konečně ze sebe dostala všechno, co mi leželo na srdci.

Zavřela jsem se v pokoji a napsala Omaru Farídovi.

JSEM PŘIPRAVENÁ. PLNOLETÁ BUDU V PÁTEK. POŠLETE MI LETENKU PŘESNĚ NA TENTO DEN, PROSÍM.

Odpověď přišla během hodiny.

LETENKU I S VÍZY A ZÁLOHOU DORUČÍ KURÝR. VŠECHNY VÝDAJE HRADÍME. GRATULUJI, SLEČNO DARJO. BRZY VÁM ZAČNE NOVÝ ŽIVOT.

Celá komunikace probíhala v angličtině, a já byla najednou vděčná za to, že jsem svůj čas investovala do učení. Díky bohu za YouTube a cizojazyčné knihy z půjčovny…

Znělo to tak jednoduše… Moje naděje na nový život.

Jenže já jsem nikdy žádný jiný neměla, takže jsem netušila, co očekávat a co to vlastně znamená.

V den osmnáctin jsem se probudila dřív a oblékla si svoje nejlepší džíny. Vlastně byly jediné, které neměly díru na koleni.

Ve dveřích mě zarazila paní Horáková při pokusu nepustit mě pryč. Dokonce zamkla a sebrala mi klíče.

„Dobrý pokus, paní Horáková. Mám zavolat policii?“

Pokusila se mě udeřit, ale když jsem vytáčela linku 158, zastavila mě.

„Vypadni a už se nikdy nevracej, ty nevděčnice jedovatá!“

Možná jsem jen potřebovala ten jeden jediný krok, který mě měl vytrhnout z místa, kde jsem už neuměla dýchat. A tohle byl ten moment, který rozhodl.

Pan Horák, manžel pěstounky, celý incident zaspal. Nepotřebovala jsem se s ním víc loučit. Co bych taky řekla? „Díky za stravu, jdu prodat svoji nevinnost?“

Se srdcem v krku jsem sedla do autobusu na letiště. Letenka zněla příliš luxusně na to, aby byla skutečná, ale stálo tam moje jméno, business class a směr Dubaj.

Letadlo vonělo parfémem i penězi. Nikdo se na mě nedíval, ale já měla pocit, že všichni vědí nebo že hádají, co jsem zač.

Přece jen nejedna zlatokopka jezdí do Arabských zemí roztáhnout nohy. Ale já jsem jiná… A pořád panna. Třeba všechno dopadne jinak.

Rachot motorů mě brzy uspal…

Když letadlo přistálo, čekala na mě už limuzína označená mým jménem. Ani jsem nepípla a prostě nasedla. *Díky bohu za klimatizaci, tohle vedro je příšerný.*

Uvnitř mě překvapil zavalitý muž s deskami, kde jsem jen podepsala smlouvu a on následně potvrdil převod financí. Dál ale nepokračoval, jen jsem dostala jasné instrukce. Sevřela jsem silně oči, v žaludku se mi usadil kámen a já rozdýchávala celou situaci, abych tohle zvládla.

„Darjo? Bude to rychlé, nebojte. Ale tohle je nezbytné…“ sdělil mi další Arab jménem Omar, který se mi představil hned u vchodu soukromé

vily na pláži. S nedůvěrou jsem se podívala na cestovní vak, který mi předával.

„Nezbytné?“

„Ano, můj pán si potrpí na zvláštní praktiky, a protože jste se vším souhlasila, prosím, běžte se osprchovat a oblékněte se do připraveného latexu.“

„Latexu?“ hlesla jsem.

„Jistě, s touhle transakcí jste souhlasila. Je nutné, abyste o panenství přišla co nejdříve.“

Najednou mě přepadl strach. Jen jsem nepatrně kývla a vydala se k místnosti, která mi měla dočasně patřit.

Svlékla jsem se a nejdříve na sebe nanesla pěnu na holení tak, jak požadovali. Ženy, které prý nemají vyholený klín, urážejí Alláha – a pro arabské muže je tohle stopka. *Dojela jsi až sem, Darjo. To dáš.*

Sprcha mě patřičně nabudila, fénem jsem si vysušila vlasy a olejíčkem zvláčnila kůži. Pak jsem rozepla zip na vaku a málem mě trefil šlak. *Do toho se ani nevejdu…*

Když jsem ale postupně oděv na sebe navlékala, pochopila jsem, že si mé míry nevyžádali zbytečně. Latex padl dokonale. Pokud ovšem ve výrobě neudělali chybu s některými… otvory.

Stála jsem před zrcadlem a málem se nepoznala. Latex byl mojí novou kůží, obepínal mi tělo a nenechal nic pro představivost. Na kundičku byly díry. Na bradavky byly díry, jen hrbolky jsem měla dokonale napnuté. A zadek? Ten jsem pro jistotu měla venku celý. Vrcholem měla být obuv, ve které jsem neuměla ani chodit.

Sakra! Jenže kdo jiný by si kupoval panenství? Jedině úchyl… Klid, budeš chodit pomalu, tohle musíš dokončit, holka.

Upravila jsem si k celému outfitu výrazné líčení a vydala se chodbou ven. Nutno podotknout, snažila jsem se schovávat si rukama to nejintimnější, ale dalo by se tohle vůbec schovat? Na první pohled každý pochopí, pro co jsem si šla…

„Výborně, tady je váš produkt, pane,“ řekl Omar tajemně a otrocky se před ním poklonil.

Seděl ke mně zády, ani se na mě nepodíval. Měl typické arabské oblečení i šál s čelenkou na hlavě. Gestem ruky zamával na nějakou ženu.

„Jistě, hned to zkontroluji. Slečno, pán chce ověřit svoji transakci. Prosím, posaďte se zde, jen vyšetřím, jestli jste skutečně panna."

Tohle je tak potupný!

Musela jsem uposlechnout. Dívala jsem se do prázdna a počítala každou vteřinu. Když potvrdila, že jsem netknutá, místnost najednou potemněla, a jakmile žena odešla, zůstala jsem stát uprostřed místnosti v tom svém latexovém pekle, které šustilo při každém nadechnutí. Cítila jsem se jako… vystavené maso. A všichni kolem to věděli.

Omar sklonil hlavu a odstoupil stranou. Viditelně se svého pána bál.

A tehdy jsem ho konečně uviděla. Postavil se k masivnímu stolu, ruce schovával za zády a ani se nepohnul. Prohlížel si své zboží, kterým jsem byla já.

„Přistup blíž," pronesl hlubokým a chladným hlasem.

Srdce mi bušilo až někde v krku a atmosféra ještě zhoustla, když Omar odešel.

„No tak," dodal ostřeji. „Mé rozkazy se poslouchají. Ty musíš přijít ke mně."

Udělala jsem pár kroků, doma bych je nazvala slepičími. *Proč teď myslím na dětskou hru?* Pak jsem se zastavila metr od něj, protože dál už mě nohy prostě nepustily.

„Neskrývej se," kývl k mému tělu v jistém posměchu, „nemá to smysl."

„Já… já nevím, kam si mám stoupnout," vyhrkla jsem, panika se mísila s mojí typickou ironií. „Nemáte tady nějakou značku na koberci nebo něco takového?"

Jeho temné oči se konečně zvedly ke mně. Pohled měl prázdný a znepokojivě klidný.

„Ticho," sykl.

Cítila jsem, jak mi po zátylku sjel studený pot.

Pak pomalu natáhl ruku, chytil mě za bradu a donutil mě zaklonit hlavu takovým brutálním, nekompromisním pohybem.

„Takže panna," zhodnotil, jako by v supermarketu kupoval meloun.

Polkla jsem naprázdno.

„Ano… pane.“

„Ještě jednou mi řekneš *pane* tímhle třesoucím se hlasem,“ naklonil se k mému uchu, „a rozříznu ten latex tak, že zapomeneš i dýchat.“

„Ehm… pane,“ vyklouzlo ze mě automaticky.

Ztuhl a pak se temně zasmál, ale nedokázala jsem identifikovat jeho myšlení.

„Opravdu chceš zjistit, jak vypadá strach?“ zašeptal.

Cítila jsem, jak mi i žilky v prstech vibrovaly hrůzou.

„Ne… nechci,“ vyhrkla jsem, „nechci ani vidět, jak vypadá ten latex, když je rozříz–“

Znovu mě chytil za čelist a stiskl silněji.

„Otoč se.“

Zamrazilo mě z jeho dominance.

„Otoč se. Nebo to udělám já, a nebude to hezké.“

Udělala jsem to. Nohy se mi klepaly. Odhalený zadek jakékoli sebevědomí shazoval a v zádech jsem cítila jen jeho pohled.

„Roztáhni nohy.“

„Prosím?“ zabreptala jsem, protože mozek odmítal spolupracovat.

„Neslyšela jsi? Chceš, aby to bolelo hned, nebo až potom?“

Poslechla jsem. Latex skřípal a tlak v hrudi mi rostl.

A najednou jeho ruka dopadla na můj zadek. Silně a nekompromisně mě pleskl. Ten zvuk mi projel až do žaludku.

„Au.“

„To je… kontrola kvality,“ poznamenal suše. „Nic osobního.“

„Jasně… kvalita zadku, rozumím,“ vyklouzlo ze mě cynicky.

On z mé poznámky ztuhl a pak se k mému uchu naklonil znovu.

„Máš drzou pusu,“ zasyčel. „To se mi líbí. Aspoň to bude zábavné.“

Přejel prstem po mém odhaleném otvoru. Pomalu, zkoumavě a chladně a já se cítila ještě víc potupně.

„Zaplatil jste, tak si poslužte…“

Pak dodal tu nejmrazivější větu: „Až s tebou skončím, nebudeš si pamatovat svoje jméno.“ Moje tělo strnulo. Tep mi vystřelil raketovou

rychlostí a hrdlo se mi automaticky stáhlo. „Ale neboj," pokračoval temně, „přežiješ to."

Pak mě obešel a zmáčkl tlačítko na dálkovém ovládači. Ze stropu sjely řetězy i s koženými pouty.

Číst to v knize, tak se možná vzruším, ale prožívat tohle ve skutečnosti už je jen pro opravdu statečné holky.

Znejistěla jsem, ale pokorně si nechala spoutat jedno zápěstí, pak druhé. Z pravého rohu otevřel skříňku, kde vytáhl řetěz i na nohu, to samé se nacházelo na levé straně. Dostal mě do stavu, že k sobě bych už nohy nedala, přesto jsem se ještě mohla trošku pohybovat. Nakonec přede mě postavil vyšší koženou lavici, na kterou jsem se měla opřít. Ovladačem pak navedl stropní řetězy dopředu. Na nepatrný okamžik jsem zahlédla, že mají tyhle řetězy na stropě pojezdy do všech stran a vedou i přes zeď níž. To mě už ale začaly tlačit do předklonu, až jsem nakonec zůstala pevně připoutaná, s lavicí před sebou.

„Můj přítel má továrnu na erotické pomůcky. Představím ti jeho nejnovější novinku. Nutno podotknout, vymyslel jsem ji."

Hlavou se mi míhaly nejrůznější odpovědi, ale nakonec jsem plácla tu nejhorší.

„Chápu, máte malého kašpárka, takže mě odpaníte dildem."

V tom momentě mi přistála další rána, tentokrát přes kundičku, a rozhodně to nebyla jeho ruka. Do očí se mi s výkřikem nahrnuly slzy.

„Až s tebou skončím, budeš si přát, abych ho měl menšího. Ale zklamu tě. Tahle ztráta panenství bude bolet."

Jeho prsty mě roztáhly bez soucitu i bez jakýchkoliv ohledů. Zkoumal mě jako něco, co si koupil na trhu.

„Tak to jsem zvědavá…" nenechala jsem se srazit.

„Tohle tě bolí už teď?" zavrčel u mého ucha.

„Trochu…" zalhala jsem.

Plácnutí přišlo okamžitě.

Zaječela jsem, latex se mi napnul a ta bolest se krutě rozjela.

„Zkusíš ještě jednou lhát a udělám z tebe mašinku na pláč."

„Tak dobře… hodně," pípla jsem.

„To je správně," zavrčel. „Panna má bolet." Sklonil se k mému zadku a já cítila jeho dech na kundičce. „Tohle je vibrátor pro panny. Je tenký, přilnavý, ale velmi, velmi dlouhý. Vrazím ho do tebe až po okraj, ale neboj. Tvé panenství si vychutnám," řekl hrubým hlasem.

A pak to začalo. Pronikalo to do mě rychleji, než jsem čekala.

„Na konci je kamera. Dostaneš ode mě na památku pohled na svoji úzkou i rozčvachtanou kundu."

„Bože, ty jsi prase," odpověděla jsem česky, ale za to následoval další výprask. Jenže s tou věcí ve mně to ukrutně bolelo. Odstoupil ode mě, ale vnímala jsem, jak zapnul vibrace.

„Jsem rád, že se bavíš, ale už se neopovažuj mluvit jinak než anglicky." Obešel mě a já najednou zahlédla jeho ptáka. Měl pravdu. *S touhle náloží mě roztrhá.*

„Ano, pane."

„Ochutnej ho," přikázal, a když mi ho vrazil do pusy, zvýšil ve mně vibrace. Zavzdychala jsem, a on viditelně pookřál z mé reakce. „Vášnivá? Hmm…" Přidržel mi hlavu a strčil svého ptáka hlouběji, až jsem se začala dusit. To ho uvolnilo, zato já už napjatější být nemohla…

A pak, když mi uvolnil pusu a znovu přešel dozadu, roztáhl prsty víc můj otvor.

„Co… takhle to…?" vydechla jsem, ten tlak byl na mě prostě moc.

„Mlč," utnul mě hlubokým hlasem, až se mi stáhl žaludek. Najednou jsem ucítila, jak i s tou věcí ve mně se jeho žalud dotkl mého vstupu. Tělo mi ztuhlo.

„Poč– počkejte…" začala jsem panikařit.

„Nepůjdu do tebe pomalu," oznámil mi lhostejně. „Trhám si, co jsem zaplatil."

„Trh–?! To zní jak řeznictví!" vyjekla jsem.

Dostala jsem další ránu, tentokrát přes latex, ale ten mi to zesílil snad desetkrát. Vyjekla jsem a snažila se dýchat.

„Drž hubu," zavrčel. „Tvoje pusa mluví víc, než tvoje tělo poslouchá."

Chytil mě oběma rukama a silně, bez varování, do mě přirazil. Ta druhá věc ve mně se tak dostala ještě hlouběji a já se cítila zevnitř

najednou totálně roztříštěná. Výkřik se mi zadrhl v krku, kolena se mi podlomila, ale on mě prostě dál svíral.

„Pane… prosím… to… nejde…“ lapala jsem po dechu.

„Ale jde,“ vydechl mi na šíji. „Jde to až příliš.“ Vytáhl ze mě všechno a odhodil na zem i ten prokletý bílý silikon, příliš dlouhý na to, aby byl normální, který byl od krve. Od mé krve. Další jeho pohyb byl brutální, rychlý a tvrdý, bez jakékoliv něhy. Šlo jen o nárok.

Moje tělo hořelo, latex mě dřel, pálil i svíral tak moc, že každý příraz zněl jako facka do mé kůže.

Místo slov ze mě vycházely jen hlasité výkřiky.

„Příliš těsné,“ zavrčel. „Zlepšíme to.“

A než jsem pochopila, co tím myslí, vrazil mi svoje prsty do zadku.

Zaječela jsem.

„To je… moc…“ brečela jsem bolestně.

„Ještě sis neuvědomila,“ šeptl, „že tady nejsi, abys měla pohodlí?“

Jeho prsty mě roztahovaly, zatímco jeho penis mě sekal zevnitř.

Už jsem ani nevěděla, odkud ta bolest přichází. Lilo se mi to do celého těla. Pak mě pustil. Podrazil lavici pode mnou a já dopadla na kolena.

„Na všechny čtyři,“ přikázal a řetězy mě automaticky naváděly.

Otočila jsem hlavu k němu, zvedla obočí a v panice vyprskla: „A co takhle slovo *prosím*?“

„Prosím?“ zopakoval monotónně. „Prosím, drž hubu.“

Chytil mě za vlasy a zatáhl tak prudce, až mi vyhrkly slzy. Neodporovala jsem.

Zapřela jsem se o ruce, jak jen mi to pozice umožňovala, latex se napínal, moje tělo se celé třáslo. Vstoupil do mě znovu a tvrději.

„Až budeš mít můj penis všude, kde ho chci,“ vrčel u mého ucha, „možná si zasloužíš vodu.“

„Cože?“ zasípala jsem, ale vtom mi vrazil penis do zadku.

„Uvolni se,“ vyštěkl a znovu mě pleskl přes zadek. „A ukážu ti chuť moře.“

Už jsem neodporovala. Počítala jsem každý příraz a věděla, že tohle peklo jednou skončí. *Darjo, jsi bohatá. Tohle musíš přežít.*

Chvíli střídal oba mé otvory, pak udělal tři tvrdé, brutální přírazy a vyvrcholil hluboko do mě. Tak hluboko, až jsem ztratila dech.

Když se rozdýchal, ještě naposledy popadl tu pitomou tyčinku s kamerou, asi na závěrečný záznam, a teprve pak mě uvolnil z okovů. Moje tělo povolilo, ale celá jsem se třásla.

„Jdeme do moře," dodal. „Chci tě vidět, jak se v tom latexovém obalu brodíš ve slané vodě. Jak tě to pálí po tom, co jsem tě roztrhal."

Nedokázala jsem odpovědět. Viděla jsem na zemi stopy, co mě navždycky změnily.

Zapomenu někdy?

„A když budeš brečet," zašeptal, „bude to jen bonus."

Neskončil.

Chytil mě za paži, vytáhl mě na nohy.

„Jdeme," řekl.

„Kudy…"

Vyvedl mě ven bočním východem do slunečního žáru, a latex se tak ještě víc rozpálil. Každý krok mě bolel. Po stehnech mi stékalo jeho sperma se zbytky mé krve.

Pláž byla prázdná. Botami jsem se zabořila do písku a pohyb se mi znemožnil.

„Běž," ukázal pohrdavě na vodu.

„Ale… pane… ono to –" naznačila jsem problém s obuví.

„Běž, nebo tě tam odvleču násilím."

Udělala jsem krok, pak další.

Když jsem vstoupila do vody, sůl pronikla do každé trhliny uvnitř mě. Pálilo to tak moc, že jsem bolestně vykřikla. Padla jsem do vody na kolena, vlny mě nepříjemně šlehaly a já se slzami v očích mrkla směrem ke svému trýzniteli.

„Ještě. Až po prsa!" křikl. „Vidíš támhle tu budovu ve tvaru plachetnice?"

„Ano, pane," kývla jsem a poslechla, sám se brodil ve vodě jen po pás. Moje tělo bylo v ohni, latex se na mě nepříjemně lepil a slunce mě ani trochu před tímhle démonem nechránilo.

„Budeš tam mít všechny své věci. Dojdi si tam nebo doplav. Je to sedmihvězdičkový hotel, tak si neudělej ostudu. Tvoje kunda ti, tuším, ještě dost vydělá. Do mého domu už nesmíš."

Jeho poslední smích byl tichý, ale řezavý.

Sny mají schopnost dělat bolest nekonečnou.

A pak mě znovu probral hluk motorů.

Obraz kolem mě se začal trhat a já se probouzela do reality.

Moře se rozostřilo, latex zmizel a… Vyjekla jsem. Zrychlený tep jsem slyšela až v uších a konečně jsem otevřela oči.

„Slečno?" zeptala se letuška. „Jste v pořádku? Asi se vám zdálo něco zlého."

Polkla jsem.

„Jo… jo, jen… nejspíš jsem si objednala špatný film."

Ten sen byl tak živý, že jsem mezi nohama stále cítila reálnou bolest. Dečka, kterou jsem měla na kolenou už při vzletu, mi sklouzla na zem. Rychle jsem ji natáhla zpět, protože jsem si najednou připadala odhalená a jako přistižená při trestném činu.

„Přinesu vám vodu," usmála se a odkráčela.

Zůstala jsem sama, ale hanba se mi rozlévala po celém těle.

Co to, sakra, bylo? Proč… proč jsem měla zrovna takový sen?

Opřela jsem si čelo o chladné okénko a připadala jsem si ještě menší než obvykle.

Latex, bolest, hlas toho chlapa a pohrdání, které mě mělo urazit, a přitom… Zavřela jsem oči a ucítila, jak se mi zvedá žaludek.

Ne! Stop! Nebudeš si to připomínat! okřikla jsem se v duchu.

„Bože… to muselo být z toho stresu," šeptla jsem pak sama sobě.

Něco ve mně se probudilo, něco temného, co jsem si nechtěla přiznat.

Letuška se vrátila s vodou.

„Tady, slečno. Chcete přikrývku navíc?"

„Ne, to je dobrý…" zajíkla jsem se.

Nemohla jsem s ní navázat oční kontakt. Cítila jsem se špinavá, přestože jsem se nepohnula z místa. Ručičky hodin na displeji před sedadlem ukazovaly tři ráno.

Jen pitomej sen, výplod z mojí hlavy.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Luxusní klec*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.